

KOLOZSVÁRI SZÍNHÁZI KÖZLÖNY.

Kolozsvártt, mart. 13. 1860.

NAPILAP.

100-ik szám.

Előfizetési ár:
(Február 16-tól, a szimidény végéig.)
Helyben házhoz hordva 1 frt. 20 kr.
Vidékre postán küldve 1 „ 50 „ osztr. ért.

Mindennemű hirdetések elfogadtatnak: kétzer
hasábozott sorért 5 ujkr., ismétléseknél 3
ujkr.
Kincstári díj minden hirdetéstől 30 ujkr.

Egy veszedelmes szép leány.

Írta a „Nagyharang“

Egyetlenben egyszer voltam a Drury-Lane színházban, de nem is kíváncsoztam többé soha, az anégy óra, melyet ott töltöttem el, eszembe fog jutni mindig.

Schakespeare Othellóját adták, s a közönség egyik rég nem látott kedvence Biston ur lépett fel.

A vendéglő tulajdonos, a hol szálva voltam, jó előre figyelmeztetett, hogy ha színházba akarok menni, jókor gondoskodjak jegyről, mert ma nagy tolongás lesz a pénztároknál, s aligha jó helyet fogok kapni. Azon válaszomra, hogy nincs kit küldjek jegy után, az én vendéglősem megelőző szivességgel kínált meg egy páholyüléssel.

„Csupán csak potom tíz silling az ára, — szabadjon egyszersmint megjegyezmem, hogy ezt is csak egyedül ön iránti szivességből teszem, — miután egy ilyen ritka jó helynek tizenkét sillinggel sincs megfizetve az ára!“

Elfogadtam a jegyet, ámbar tudtam bizonyosan, hogy östve éppen olyan helyet kaphatok hét sillingért a pénztárnál.

„Ma Biston remekelni fog Othelloban, — ajánlom, hogy legkésőbb már öt órakor a színháznál legyen, különben sok bajába fog kerülni, míg helyére vergődhetik.“

„Gondoskodni fogok magamról,“ szólék em-

beremnek kifizetve a jegyet.

A kapott utosítás szerint öt órakor már csakugyan a színháznál voltam, hol már az elő csarnokokban legalább is egy pár ezer ember várakozott a lépcső ajtók megnyitására.

Két negyed hatra minden jeladás nélkül nyitak meg az ajtók, mire a legszonyatosabb pokoli zaj keletkezett. A nyolcz lábnyi szélességű lépcsők egy pillanat alatt meg voltak rohanva a tömegből, — férfiak és nők vetélkeve igyekeztek utat törni magoknak. Az orias láрма szédülté tön, néhány percz mulva oly tetőpontra hágott a tolongás, hogy lábaim alól egyszer csak kimaradtak szépen a lépcsők, úgy össze voltam préselve, hogy többé nem is érhettem el azokat, vitt magával a tömeg, mint az ár a kisodort fát.

E jelenetet nem bírom elfeledni soha! Helyenként látni lehetett nőket, kik összetett kezekkel könyörögtek szomszédaiknak egy kis szabadabb térért, — siró gyermekeket, kik vezetőjöktől szakadtak el, aggodalmas arczu anyákat, kik könnyes szemekkel tekingetnek szét valaki után. Itt káromkodnak, amott egy lorette használja fel az alkalmat igen ügyesen szomszédjával megismerkedhetni, s magát lovagias védelme alá ajánlani, — feljebb meg bámulatos ügyességgel boxirozta ki egy barbar tekintetű vén utczai kikiáltó a harmadik szomszédjának a szeméit.

És e perczek alatt nincs ember, a ki rendet tudna tartani, rendőrök ugyan elég nagy számmal voltak jelen, de nem bírhattak a tömeggel.

sőt még növelék ők is a zajt, gyakori hangos figyelmeztetésekkel: Take care of your pockets! (Órizzétek zsebeiteket a tolvajoktól!)

Ez utóbbiak különben ilyenkor a zsebmetszésnek minden kigondolható nemeit és módjait a legkényelmesebben folytatják, a nagy tolongásban bőségesen elég egy két percz arra, hogy az embert megszabadítsák órája, melltűje, inggombjai, tárczája, zsebkendője s mi több, gyűrűitől is, melyeket olyan szépen elszednek az embertől, hogy legkevésbé sem érzi! Mikorra felérkezik a nagy folyosóra tisztába van hozva minden ékszerétől, még pedig a nélkül, hogy csak sejténé is, kicsoda csufolta olyan érzékenyen meg.

A szomszédságomban egy igen csinos szőke leányka igyekezett megfeszített erővel előbbre hatolni, — arcza a hőség s fáradságtól egészen piros volt, alig lihegett már szegény.

„Uram! ha tudnám, hogy nem veendi ön gyöngédtelenségnek tőlem, egy kérést kockáztatnék önhez.“

„Bátran szép miss, csak bátran! a mennyit a körülmények megengednek, kész örömmel megteszek önért.“

„Köszönöm jóságát uram, csak arra akarom felkérni, engedné meg karjába fogzkodnom, nagyon fáradt vagyok.“

Felelet helyett egy kevés rést erőszakoltam jobb karom mellett, s elfogadám karját, mely mondhatom mesésen szép volt, — gömbölyű szabályosan, s e mellett oly finom puha, hogy be kellett magam előtt vallanom: ily kedves terhet rég ideje nem hordozott karom!

Köszönet helyett egy hálás tekintetet vetett felém szép mosolygó kék szemével.

„Szabad kérdenem, hol fog ön uram helyét foglalni? Páholy ülése vagy-on-é, vagy csak emeleti zártszék?“

„Páholy ülésém, a 482 számú.“

„Ugy éppen szomszédok leszünk, az enyém 481.“

„Felette örvendek szép miss e váratlan szerencsének, s éppen nem sajnálom, hogy jegyemet szinte kétszeres árban fizettem meg.“

Ezalatt nagy kinosan végre felérkeztünk a nagy folyosóra, szép szomszédném egy elragadó mosoly kíséretében köszöné meg szolgálatomat.

„En tartozom önnek köszönettel bizalmáért miss!“ (Folyt. köv.)

Elmefuttatás egy falka ? fölött.

(Lásd e lap f. e. 90-dik számában a „nyílpostát.“)

(Vége.)

A szemedben még mind ezen pontos referáda után is egy új kérdőjelt látok! Ahá, tudom már! Ugye-e azt akarnád tudni, mint volt

képviselve báljainkban a magyar divat, magyar táncz? Nő hiszen, mi is csak tudók, hogy mi-féle fán teremnek az a párta, váll, buda, palotás s több efféle gyümölcsei a megifjudott nemzeti közszellemnek. A ki nem hiszi, jöjjön ide s nézze meg.

Jól van, minthogy tehát inkább elhitted, ide még egyet azokból a kérdő jelekből; hadd elemezzünk tovább.

„Tessék barátom, itt van a nro. 3?“

Hm! ezt a kérdést magyarnak képelem ugyan, de megfejtése csak kevéssel könnyebb mintha olasz lenne. A megoldandó tétel ugyan is így hangzik: a két első kérdés mind csak mult dolgokat tárgyal, mi hirt tudok hát mondani a jelenből?

Mondtam már, hogy e kérdés roppant nehézségű, nem azért, mintha a tárgy igen anyagdús lenne, sőt éppen ellenkezőleg a physika törvényeivel, most éppen az ür, a semmi okozza a nehézséget. Mert könnyű dolog ám irni tényekről, fontos vagy éppen mászás dolgokról, de semmiről — ez a nehéz. Tudtom szerint e képesség csak bizonyos ujdondász uraknak áll még eddigelé privilegiumában.

De lássuk mégis, ha fontos nem kapunk, tán akad valami a latosokból.

A legtöbb magyar lapban ki volt már kürtölve — tárogatozva akarám mondani — hogy gr. Mikó ő excja és b. Eötves ő mlga udvarhelyi tiszt. polgárokka választattak. Gondolom, hogy tán most a napokban kezükhez fogták venni az illetők kinevezési okleveleiket. Az ömragunk általi dicsértetés — miként állítják — nem jó szagu ugyan, de annyit a legibolyább szerénység mellett is elmondhatok, hogy az oklevelek külső kiállítása művészi értékkel bír; s pedig igazán mondhatom, csaknem gyermeki fiatal kezek voltak a készítők: a helybeli kath. gymnásiumnak két 6-ik osztályos növendéke volt az. Egyébiránt a szellemi kiállítás is elég ékes.

Még több lótos híreket is mondhatnék, de lapod köre igen szűk az ily hosszgas fecsegésnek; végezzünk tehát szaporán!

Szerk. „Ho hó, ráadásul itt adok még egy-t, tessék hozzá szólani, ez az utolsó.“

Hm, tehát a végén csattan!! Ezt a kérdést igaz igen szerettem volna csak privatim intézni el, de hagyján, ha ez is rám volt mérve! . . .

Az a sasorru, haragos kinézéstü hieroglyph ezt mondaná tehát magyar nyelven:

„Hát azt hiszed-é, hogy ilyen haszontalan irka-firkákért adják az ingyen-példányt? Azt hiszed-e, hogy beillik az efféle haszontalanság a muzsák egyik legszebbikének zsokdjában álló lap

tisztes csarnokába . . .????“ (Jaj, hová legyek attól a sok kérdőjeltől !!)

Barátom szerkesztő és nagyérdemű olvasó közönség! Hibámat elősmérem — de mi mindnyáján vétkeztünk. Én: hogy irtam. A szerkesztő: hogy kinyomatta. Az olvasó: hogy elolvasta. Reméllem ennél fogva, hogy egymással mindnyáján quittek vagyunk.

Különben, ha mégis hibásnak kell valakinek lenni, úgy bizonyosan a szerkesztő az. Mi-

nek küldött annyi kérdőjelt tudvarhelyre? Ha felfogadja ő, kogy többé nem ijeszteget velök, úgy én is megígérem, hogy jövőben okosabban fogok írni (már t. i. a mennyiben tőlem kitelhető) s különösen ígérem, hogy majd én is szolgálni fogok holmi kevésbé ismeretes élettöredékekkel egy-két világhírű szín- és hangmivésznek életéből*; tehát addig is áldás, békeség. Kivánja Egy pixidarius.

*) Vederémo!

Szerk.

T Á R C Z A.

Bel és külföldi vegyes hírek.

□ A Hauser ur által rendezett hangverseny a lehető legfényesebb eredménnyel tartatott meg. Hauser ur valójában sok technikai ügyesség, s gyorsasággal kezeli hegedűjét. Többször voltunk már tanui oly jeleneteknek, mindön egy hegedű hangjai százokat hoztak lelkesedésbe, könyüket csaltak a halgatok szemébe; de annak hogy valaki hegedűjével meg nevettesse holgatóit, azt csak ma láttuk először. Hauser ur a velencei carneválja végen egy oly sajátos hangcontrastot állított elő, hogy a szép számmal egybegyült halgatokat joizüleg meg nevettedé, — ehez pedig valoban nem közönséges művészet kívántatik! Legnagyobb tetszésben részesült egy lassu magyarja, melynek mélabus hangjai éppen a szivig hatottak el. Közkívánatra ismételnie kellett. „A madár a fán“ című szerzeménye a legnagyobb tetszésben részesült mindenik közt, mert a művész a finum üveg hangok közé oly szép indulo változatokat szót, a mely a magyar embert, még a halálos agyában is lelkesedésre ragadná! A közre működök közt Frídrikné asszony a magyar dalokat oly szépen éneklé, hogy közkívánatra ismételnie kellett. Paulai egy románc — t énekelte „Hugenottákból.,“ azon szabatos könnyűséggel, melyet majd minden fellépte alkalmával tanusit. Follinus urnak szintén jól sikerültek népdalai. E hangversenyre szépszámmal gyült egybe a közönség.

□ Párisban nem régiben a törvényszék előtt mulatságos per tárgyalatott. Egy színész igazgató beperelt ugyanis egy fiatal embert azért, mert egyszerre három primadonnáját szöktette el! Az igazgató az ebből következett kára miatt csak 40,000 frank kárpotlást kívánt. A mi színházunknál is van egy színésznő, a kit ha valaki elszöktetne, bizony nagy mértékben el kötelezné vele a közönséget. — Havi is fogadom hogy nem kívánna 40,000 frank kárpotlást érte.

□ Kun-Szent-Miklós járástertületén hamis bankót csináló, 10—12 személyből álló társaság fedeztetett fel legközelebb; — még eddig csak 5 fto-

hamis bankjegyet terjesztettek, de az a gyanu, hogy rövid idő mulva 5 és 100 ftoakat készítették volna, a sajtó már munkában volt; — a társaságban oly egyének is vannak, kiket nem is mertek volna gyanítani. Az 5 fto hamis bankjegyet kiszitó sajtó még nem találtatott meg, az elfogottak e tárgyban mitsem vallottak.

Színházi krónika.

□ Vasárnap, mártius 11-ik 1860 „Kisértett“ Szigeti népszimtmíve 3 fv. Sas István uramat Gyulai helyett Albisi adá. Ámbár e szerepben korántsem bírt annyi eredetiséget fölmutatni mint Gyulai, mégis méltán meglehete közönségünk vele elégedve, mert az Albisiénél jobb kezekben Gyulai után e szerep nem eshetett volna. Mind végig mérsékeltiséggel játsza, s jelenetei sikerét nem áldozta fel a karzat tapsaiért. Az aranyos leányt Sch. Minka adá, ki az efféle szerepeiben rendesen igen helyes felfogással játszik, s sok természetességet tud vegyíteni mind szavallata, mind pedig mozdulatain. Fodrak Mihály diákat Komáromi játsza, az aranyos leánnyal együtt többször kihivatott. Simonyi a hamis lelkű molnárt elég jól adta volna, ha az egyik jelenetben azzal a földön heverésével elnem rontja egész működését. A kétségbe esést ezer meg ezer féle arc — s tagjátékkal lehet kifejezni, de a földön hente regni éppen nemszükséges emiatt, — a karzaton az igaz néhány embert jól megnevettetett vele, de ez még nem elég, egy komoly színésznek, — kinek talán még követelése is vagynak a közönséggel szembe, — nem szabad hogy ennyivel meg elégedjen. Örzse asszonyt Alajosné meglehetősen adá, sokkal jobban szerettük volna azonban, ha Polákovicsné asszonyt láttuk volna. Szebenbe ő játsza, — miért ne lehetett volna ma is elvállalni? — A közönség elég számosan gyült egybe.

NYILVOSZTÁS.

F. P. urnak Makou. A mai postával egy teljes számú példányt indítottunk el önnek.

Gy. M. urnak. Ajánlatát kész örömmel elfogadjuk.

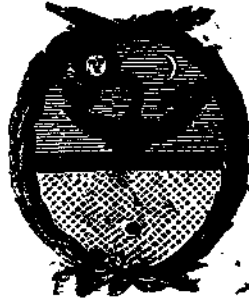
Emmának. A hozzánk beküldött költeményt félre tesszük még, mert alapos okunkvan hinni, hogy nem sokára még ennél is szebbet közölhetünk nagysádtól.

Felélős a szerkesztésért és kiadó HAVI MIHÁLY.

NEMZETI SZÍNHÁZ.

Felsőbb

engedélyvel.

Kolozsvártt, ma, kedden, martius 13-án, 1860.

A fennálló országos szini választmány pártfogása és HAVI MIHÁLY igazgatása alatti

dalszintársaság által

adatik :

LORENZINO.

Dráma 5 felvonásban, írta Dumas Sándor, francziából fordította Egressy Béni.

S z e m é l y z e t :

Sándor herceg, Florencz bitorlója	Tar.	Victorio Sachetti	Gerecs.
Lorenzino	Paulay.	Matteo	Bartha.
Michele	Komáromi.	Corsini	Felix.
Fra Leonardo	Palatka.	Freccia	Alajos.
Philippe Strozzi	Simonyi.	Gaetano	Vadász.
Szerecsen	Albisi.	Luiza,	Polákovicsné.
Giomo	Tóthfalusi.	Tömlöcztartó	Szabó Mózsi.

Foglyok.

Történethely: Florencz. — Idő 1536.

Helyek ára: Zártszék 70 kr. Földszint 42 kr. Altszti jegy 21 kr.
Karzat 18 kr. osztr. ért.

Kezdeté 7 órakor, vége 9-után.